

Про те, як Волохань став членом родини

— Що трапилося? – здивувався Волохань.

— Боюся, – захникав Кексик. – Пішли зі мною. Виручай.

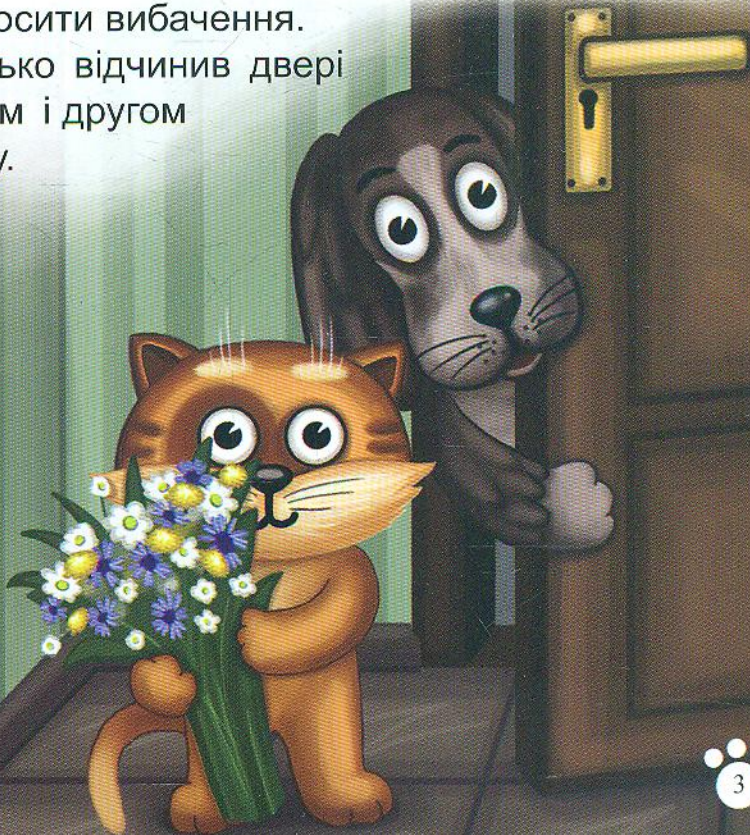
— Ні! Я не піду! Ще й мені капцем перепаде. Ні-ні! Навіть не проси, – заскавучав песик.

— Ми друзі? Друзі, – наполягав на своєму котик. – Виручи. Пішли разом.

— Та-а-ак! Давненько я в гості не ходив, – загарчав Волохань. – Добре. Тільки заради тебе. Ми ж друзі? – підморгнув песик. – Пішли. Що буде, те й буде.

І вони пішли просити вибачення.

Кексик тихесенько відчинив двері й разом із букетом і другом зайшов у квартиру.

Дідусь із бабусею в цей час дивилися улюблений серіал, тому не відразу помітили гостей.

— Ой! Хто це?— злякалася бабуся, повернувшись на рух за спиною. — Ти диви! — впізнала котика. — Діду! Поглянь, хто повернувся. Ще й із букетом. А хто це поряд? Який страшний! Так це пес із двору! Отже, із другом прийшов. Ось кому ти курку поцупив! Ну-ну. Заходь. Не бійся.

— А ти хитрун, — сказав дідусь, побачивши котика. — Вибачення просиш? Ну молодець. Отже, все зрозумів. Добре, вибачаємо тобі.

